

Χριστός ἀνέστη!

Μητροπολίτου Ἀντωνίου Μπλούμ (†)

Γιορτάζουμε τὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ ποὺ εἶναι ἡ νίκη τοῦ Θεοῦ κατὰ τοῦ θανάτου ἀλλὰ ἐπίσης κατὰ τοῦ κακοῦ. Ἀλλὰ τούτη ἡ νίκη δὲν κερδήθηκε μοναχὰ ἀπὸ τὸν Θεό. Ὅταν ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἔγινε Ἄνθρωπος ὑπερίσχυσε ἔναντι τοῦ κακοῦ μέσα ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη φύση Του μὲ τὴ Θεϊκὴ Του δύναμη. Καὶ ἔτσι ἄς χαροῦμε ὄχι μόνο μὲ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, μὲ τὸ ἔλεος Του, μὲ τὴν μεγαλοπρέπεια Του, μὲ τὴν γενναιοδωρία Του, ἀλλὰ ἄς χαροῦμε ἐπίσης μὲ τὸ γεγονός ὅτι ἐμεῖς, ἀνθρώπινες ὑπάρξεις, **εἴμαστε σὲ θέση νὰ ἐνωθοῦμε μὲ τὸ Θεὸ κατὰ τέτοιο τρόπο ὥστε μέσα μας καὶ μέσα ἀπὸ ἐμᾶς τὸ κακὸ μπορεῖ νὰ καταστραφεῖ.** Ὅχι μοναχὰ οἱ προσωπικὲς μας ἁμαρτίες, ὄχι μόνο ἡ ἀδυναμία μας, ἀλλὰ «ὁ πονηρός», αὐτὸς ποὺ εἶναι πειρασμός, αὐτὸς ποὺ προσπάθησε στὴν ἔρημο νὰ ὑπερισχύσει τοῦ Θεοῦ μέσῳ τῆς ἀνθρώπινης φύσης.

Ἄς πάρουμε στὰ σοβαρὰ τὴ νίκη τοῦ Θεοῦ. Ἄς καταλάβουμε τί σημαίνει ὅτι εἶμαι στὴ θέση νὰ ἀφήσω τὸν Χριστὸ νὰ σταυρωθεῖ, καὶ τὸ χειρότερο ἀπὸ αὐτό - ἴσως βρίσκομαι ἀνάμεσα σ' ἐκείνους ποὺ τὸν σταύρωσαν καὶ τὸν σταυρώνουν ἂν ἐνώνομαι μὲ τὸ πλῆθος ποὺ πρόθυμα ἁμαρτάνουν

ἀπέναντι στὸν Θεό. Καὶ ἴσως νὰ κάνω πιὸ βαρὺ τὸ Σταυρὸ ὅπου τὸν κάρφωσαν ἐπειδὴ μέσῳ τοῦ βαπτίσματος γίναμε ὅλοι μας ζωντανὰ μέλη τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ὅταν ὑποτάσσουμε στὴν δύναμη τοῦ Σατανᾶ αὐτὸ τὸ σῶμα, αὐτὴν τὴν ψυχὴ, αὐτὸν τὸν νοῦ, αὐτὴν τὴν καρδιά, αὐτὴν τὴν θέληση, εἶναι ὁ Χριστὸς αὐτὸς ποὺ κάνουμε νὰ ὑποφέρει στὴν γῆ.

Ἡ ἀποστολή μας εἶναι νὰ βρισκόμαστε στὴ γῆ, ἐπειδὴ ἀνήκουμε στὸν Χριστό, ὅτι ἦταν Ἐκεῖνος τὶς ἡμέρες τῆς Ἐνσάρκωσής Του. Ἔχουμε σταλεῖ στὸν κόσμο γιὰ νὰ νικήσουμε μὲ τὴν δύναμή Του, τὴν νίκη ποὺ ἔχει ἤδη κερδίσει, ἀλλὰ ποὺ πρέπει μέρα μὲ τὴ μέρα νὰ κερδίζουμε ἐνάντια στὸν ἑαυτὸ μας καὶ σὲ κάθε κακὸ ποὺ κατέχει ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἤλθε νὰ σώσει. Ἔχουμε σταλεῖ σὰν τὰ πρόβατα ἀνάμεσα στοὺς λύκους, νὰ ζήσουμε καὶ νὰ πεθάνουμε ἂν χρειαστεῖ, γιὰ νὰ ζήσουν οἱ ἄλλοι καὶ νὰ εἰσέλθουμε στὴν αἰώνια ζωὴ. **Ἄς δεχθοῦμε αὐτὴ τὴ Γιορτὴ τῆς Ἀνάστασης ὡς σημεῖο νίκης ποὺ πραγματικὰ ἔχει κερδηθεῖ, καὶ σὰν ἓνα κάλεσμα νὰ εἰσέλθουμε στὸ Πάθος Του καὶ μαζί Του νὰ κερδίσουμε τοὺς ἑαυτοὺς μας καὶ κάθε προσοπο γύρω μας.** Ἀμήν

ΑΓΙΑ ΖΩΝΗ

ΤΕΥΧΟΣ 49

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΑΣ ΖΩΝΗΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ

7 ΜΑΪΟΥ 2017

Ἡ πασχάλια χαρὰ

Μητροπολίτου Κάλλιστου Γουέαρ

Τὸ Πάσχα, ἡ γιορτὴ τῆς Ἀνάστασης τοῦ Σωτῆρος, εἶναι, πάνω ἀπ' ὅλα μιὰ γιορτὴ μεγάλης χαρᾶς. Ὅταν ὁ ἀναστημένος Χριστὸς συναντᾶ τὶς μυροφόρες καθὼς φεύγουν ἀπὸ τὸ μνήμα, τὸ πρῶτο πράγμα ποὺ τοὺς λέει εἶναι ἡ λέξη «Χαίρετε». Ὅσον ἀφορᾶ σ' αὐτὴ τὴν πασχάλια χαρὰ, τρία σημεῖα ἔχουν ἰδιαίτερη ἀξία: εἶναι χαρὰ προσωπική, εἶναι χαρὰ συμπαντική καὶ εἶναι χαρὰ εὐχαριστιακή.

Τὸ Πάσχα εἶναι μιὰ χαρὰ προσωπική. Ἔτσι καταπῶς τὸ βεβαιώνουμε στὸν πασχάλιο κανόνα τῆς ἀναστάσιμης ἀκολουθίας: «Χθὲς συνεθαπτόμην σοι, Χριστέ, συνεργίρομαι σήμερον ἀναστάντι σοι». Ὁ θάνατος τοῦ Σωτῆρος, ἡ Ταφή καὶ ἡ Τριήμερος Ἀνάστασή Του, δὲν ὑπάρχουν γιὰ νὰ τὰ ἀτενίζουμε ἀπλὰ ὡς συμβάντα τοῦ ἀπώτερου παρελθόντος, ἀλλὰ γιὰ νὰ τὰ βιώνει ὁ καθένας μας ὡς τεκταινόμενα μέσα στὴν ἴδια του τὴ ζωὴ. Ὑπάρχουν γιὰ νὰ εἶναι ἄμεσα καὶ προσωπικά. Ἐγὼ σταυρώνομαι μὲ τὸ Χριστό, ἐγὼ θάβομαι μαζί Του καὶ εἶμαι ἐγὼ ποὺ ἀνασταίνομαι

ἐκ νεκρῶν μαζί μὲ Ἐκεῖνον. Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ εἶναι ταυτόχρονα καὶ ἡ ἀνακαίνιση ἡ δική μου, ἡ ἐπαναδημιουργία μου. Εἶναι εὐλογημένοι ὅσοι τὸ αἰσθάνονται αὐτὸ στὴν καρδιά τους τὴ νύχτα τῆς Ἀναστάσεως!

Τὸ Πάσχα εἶναι μιὰ χαρὰ συμπαντική. Οἱ ἀκτίνες τοῦ ἀναστάσιμου φωτός διεισδύουν σ' ὀλόκληρη τὴν κτίση. Μέσα ἀπὸ ἐμᾶς, τοὺς ἀνθρώπους, ἡ πασχάλια χαρὰ κοινωνεῖται στὸν κόσμον τῆς φύσης - στὰ ζῶα, στὸν ἀέρα, στὸ νερό, σὲ καθετὶ ποὺ ἔρχεται στὴ ζωὴ τὴν ἀνοιξη. Καὶ πάλι, ὁ ἀναστάσιμος κανόνας τονίζει ἐμφατικὰ αὐτὸ τὸ στοιχεῖο: «Οὐρανοὶ μὲν ἐπαξίως εὐφραινέσθωσαν, γῆ δὲ ἀγαλλιᾶσθω, ἑορταζέτω δὲ κόσμος, ὁρατός τε ἅπας καὶ ἀόρατος· Χριστὸς γάρ ἐγήγερται».

Στὴν Ὁρθόδοξη Ρωσία, ὑπῆρχε κάποτε τὸ ἔθιμο -μπορεῖ καὶ νὰ ἐπιβιώνει μέχρι σήμερα σὲ κάποιες περιοχές- νὰ σταματᾶνε οἱ ἀγρότες, γυρίζοντας ἀπὸ τὴν ἀναστάσιμη ἀκολουθία καὶ κρα-

τώντας τό ἄγιο φῶς, στούς στάβλους τῶν ζώων, καί νά φέλνουν τόν ἀναστάσιμο ὕμνο στά ἄλογα καί τά κοπάδια - «Χριστός ἀνέστη ἐκ νεκρῶν...». Δέν ὑπῆρχε τίποτα τό γλυκερό σ' αὐτό· ἦταν μία ἀναγνώριση τῆς ζωντανῆς ἀλήθειας. Οἱ ἄνθρωποι δέν σώζονται ἀπό τόν κόσμο, ἀλλά μαζί μέ τόν κόσμο. Εὐλογημένοι εἶναι αὐτοί πού κατά τή διάρκεια τῆς ἀναστάσιμης νύχτας εἰσέρχονται σέ ἕνα μεταμορφωμένο κόσμο!

Τό Πάσχα εἶναι ἐπίσης μιὰ χαρά εὐχαριστιακή. Ὁ Κύριος δέν ἀποσύρθηκε ἀπό ἀνάμεσά μας κατά τήν Ἀνάληψη, ἀλλά μᾶς ἄφησε τή Θεία Εὐχαριστία ὡς ἕνα διαρκῆ δεσμό. Τρώγοντας τόν οὐράνιο Ἄρτο καί πίνοντας ἀπό τό Ποτήριο τῆς ζωῆς, ἐνωνόμαστε, ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ, μέ τόν ἀναστημένο καί δοξασμένο Χριστό.

Γιά νά παραπέμφουμε γιά μία ἀκόμη φορά στόν ἀναστάσιμο: «ὦ Πάσχα τό μέγα, καί ἱερώτατον Χριστέ, ὦ σοφία καί Λόγε, τοῦ Θεοῦ καί δύναμις, δίδου ἡμῖν ἐκτυπώτερον, σοῦ μετασχεῖν, ἐν τῇ Ἀνεσπέρω ἡμέρα τῆς βασιλείας σου».

Η πασχάλια χαρά σχετίζεται ἄμεσα μέ τή χαρά τῆς Κοινωνίας. Δεχόμενοι τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ στήν Εὐχαριστία, συμμετέχουμε ἀπό τώρα στό Μεσσιανικό Δεῖπνο, πού θά γευτοῦμε «ἐκτυπώτερον» κατά τήν

«ἀνεσπερη ἡμέρα» τῆς οὐράνιας Βασιλείας.

Τό Πάσχα εἶναι ἀκριβῶς ἡ ἀφετηρία, ὁ διαφανής καί ἀμετάθετος ἐγκαινισμός αὐτῆς τῆς «ἀνεσπερης ἡμέρας». Κι εἶναι πραγματικά εὐλογημένοι ἐκεῖνοι πού, καθῶς λαμβάνουν τή Θεία Κοινωνία τό βράδυ τῆς Ἀναστάσεως, βιώνουν τήν παρουσία τῆς ἐρχόμενης Βασιλείας!

Πραγματική κι ὁμως παράδοξη!

Τό Πάσχα, ἡ νίκη τοῦ Σωτήρα καταπάνω στό θάνατο, εἶναι τό κέντρο ὅλης μας τῆς λατρείας, τό θεμέλιο ὅλης τῆς ἐλπίδας καί τῆς χαρᾶς μας. Ἄν ὁ Ἰησοῦς δέν ἀναστήθηκε πραγματικά ἀπό τούς νεκρούς, τότε, ὅπως λέει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ὅλη μας ἡ πίστη εἶναι «ματαία» (Α' Κορ. 15,17) κι ἐμεῖς οἱ χριστιανοί «ἐλεεινότεροι πάντων ἀνθρώπων» (Α' Κορ. 15,19). Χωρίς τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ δέν μπορεῖ νά ὑπάρξει ζωντανή Χριστιανοσύνη.

Οἱ εὐαγγελικές ἀναφορές στήν Ἀνάσταση ἐπιμένουν ἰδιαίτερα σέ δύο σημεία. Καταρχάς, τονίζουν ἐμφατικά **τήν πραγματικότητά της.** Μετά τήν Ἀνάστασή Του, ὁ Χριστός δέν ἐμφανίστηκε ἀπλά, σάν σέ ὄραμα, στούς μαθητές Του, ἀλλά τούς κατέστησε ὁλότελα σάφες ὅτι ἦταν παρών γιά μία ἀκόμη φορά μέ τό πραγματικό -φυσικό Του σῶμα - τό ἴδιο σῶμα πού

προσηλώθηκε καί πέθανε πάνω στό Σταυρό. Ἐκεῖνο τό δειλινό τῆς πασχάλιας ἡμέρας, τό πρῶτο πράγμα πού κάνει, ἀφοῦ τούς ἀπευθύνει τόν χαιρετισμό Του, εἶναι νά τούς δείξει τίς πληγές στά χέρια καί τήν πλευρά Του.

Μιὰ ἐβδομάδα μετά, ξαναεμφανίζεται καί λέει στό Θωμᾶ: «φέρε τόν δάκτυλό σου ὧδε καί ἴδε τάς χειράς μου, καί φέρε τήν χειρά σου καί βάλε εἰς τήν πλευράν μου, καί μή γίνου ἄπιστος, ἀλλά πιστός» (Ἰωάν. 20,27).

Οἱ μαθητές καλοῦνται νά μήν ἔχουν τήν παραμικρή ἀμφιβολία πῶς τό σῶμα τοῦ Πάθους στό Γολγοθᾶ καί τό σῶμα τῆς Ἀνάστασης, πού τώρα ἀντικρίζουν μπροστά τους, εἶναι ἕνα καί τό αὐτό. Ὁ ἀναστημένος Σωτήρας δέν εἶναι ἄσαρκο πνεῦμα· «ψηλαφήσατέ με καί ἴδετε», τούς λέει, «ὅτι πνεῦμα, σάρκα καί ὀστέα οὐκ ἔχει καθῶς ἐμέ θεωρεῖτε ἔχοντα... καί λαβὼν ἐνώπιον αὐτῶν ἔφαγε» (Λουκ. 24, 39-43). Τά Εὐαγγέλια δέν ἀφήνουν χῶρο γιά καμιὰ ἀμφισημία: ἡ Ἀνάσταση εἶναι πραγματική.

Ὅμως τήν ἴδια στιγμή, ὑπάρχει μιὰ παραδοξότητα, ἕνα μυστήριο γύρω ἀπό τό σῶμα τοῦ ἀναστημένου Χριστοῦ. Περνᾶ μέσα ἀπό κλειστές θύρες (Ἰωάν. 20,19). Μετά τήν Ἀνάσταση, οἱ μαθητές δέν ἀναγνωρίζουν ἀμέσως τόν Ἰησοῦ στή λίμνη τῆς Τιβεριάδας (Ἰωάν. 21,4)· οὔτε ὁ Λουκᾶς

καί ὁ Κλεόπας στό δρόμο πρὸς Ἐμμαούς (Λουκ. 24,16). Ἔχει τό ἴδιο σῶμα πού εἶχε καί πρῖν, κι ὡστόσο εἶναι διαφορετικό, διότι τώρα εἶναι «σῶμα πνευματικόν» (Α' Κορ. 15,44),

Αὐτό δέν σημαίνει πῶς τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ μετά τήν Ἀνάσταση εἶναι, ὑπό μία ἔννοια, μή πραγματικό ἢ ἐξαϋλωμένο. Ὅχι: παραμένει ἕνα ὁλότελα φυσικό σῶμα, ἀποτελούμενο ἀπό ὕλη. Ὅμως ἡ ὑλικότητά του ἔχει πλέον μεταμορφωθεῖ ἀπό τή δύναμη τοῦ Πνεύματος, καί ὑπ' αὐτή τήν ἔννοια, **ἔχει ἀπελευθερωθεῖ ἀπό τούς περιορισμούς πού ὑφίστανται συνήθως τά σώματά μας.** Διαθέτει ἐλαφράδα, ἄνωση καί ἐλευθερία - ιδιότητες πού τά σώματα τῶν δικαίων θά ἀποκτήσουν κατά τή γενική ἀνάσταση τῶν ἐσχάτων, ἀλλά πού ἐμεῖς πρὸς τό παρόν δυσκολευόμαστε νά φανταστοῦμε. Ὅμως, παρότι θαυμαστά μεταμορφωμένο, παραμένει τό ἴδιο μέ πρῖν, ἕνα φυσικό σῶμα.

Ἄς μήν χάνουμε τήν εὐκαιρία, σέ κάθε πασχάλια γιορτή, νά ἐκδηλώνουμε τήν πίστη μας στήν πραγματικότητα τῆς ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασης τοῦ Σωτήρος, νά ἀνοίγουμε κάθε φορά τά μάτια μας ἐκστατικά ἐνώπιον τοῦ ἀναστημένου σώματός Του, καί νά κοιτᾶμε μπροστά προσδοκώντας τή δική μας μελλοντική ἀνάσταση τῶν ἐσχάτων.